

Tale om, ingenlunde er ubetydelig, ca. 200,000 Kr., antager jeg, at man har været forberedt paa at gaa til en saadan Udgift, og at man herfra ikke vil modsætte sig den. I øvrigt har Princippet for Landstinget været dette, snarest mulig at faa Loven frem til en ny Revision, efter at der er tilvejebragt Oplysninger fra den Kommission, som den ærede sidste Taler nævnedes, og derfor har man villet røre saa lidt som muligt ved Driftslovens organisatoriske Bestemmelser. Dog har man indført enkelte Forandringer og har altsaa ikke helt konsekvent fulgt Princippet. Man har f. Eks. oprettet to af hinanden uafhængige Kassekontorer i Kjøbenhavn og Aarhus med dertil hørende Kassekontrol, og man har henført Kassekontrollører til en lavere Lønningsklasse. Altsaa har man ikke helt holdt sig til Forbedring af Lønnings- og Pensionsvilkaarene. Naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at der var Grund til i alt Fald at optage en af de Forandringer, den højtærede Minister havde foreslaaet i sit oprindelige Forslag, og som jeg med megen Beklagelse ser udskuet. Det er Bestemmelsen om Halvfjerdsindstyveaarsaldergrænsen for Statsbanedriftens Funktionærer. Det forekommer mig, at der laa en sund Tanke til Grund for dette Forslag. Man tør vel sige, at i en legemlig og aandelig saa anstrengende Tjeneste vil en Mand i Reglen være uskikket til sin Gerning, naar han er over 70 Aar. Dette forhindrer ingenlunde, at man lader Folk sidde over denne Alder. Man kender de personlige Hensyn, som der gøres sig gældende, og som gøres, at der i de enkelte Tilfælde kan være noget, der taler derfor; men at Driften lider derunder, kan der ikke være to Meninger om. Jeg er derfor stemt for paa ny at indsætte det oprindelige Forslag, men i øvrigt kan jeg ikke andet end sige, at man, naar man gaar ind paa Lovens Revision Aar 1900 efter foregaaende Kommissionsundersøgelse, maa billige, at Landstinget har rørt saa lidt som muligt ved de organisatoriske Bestemmelser.

Enkelthederne i Forslaget mener jeg ikke godt egne sig til en Debat her i Tinget ved en første Behandling. Det maa blive Udvalgets Sag, og man kan jo komme tilbage dertil ved anden Behandling. For mig som for den sidste ærede Taler er Hovedsagen unægtelig Kommissionens Nedsættelse, og det var ogsaa det, som fra Landstingets Side blev betragtet som det væsentlige. Naar der nu stilles Spørgsmaal om, hvad en saadan Kommission kan udrette, og om man kan vente sig noget

særdeles betydeligt af en saadan Kommission, nægter jeg ikke, at ogsaa jeg nærer ret beskedne Forventninger til Resultaterne af dens Virksomhed. Jeg er ikke enig med den sidste ærede Taler i, at disse Resultater kunde ventes at ville blive væsentlig bedre, hvis man sammensatte Kommissionen paa anden Maade. Jeg tror, at den Sammensætning, der her er foreslaaet for Kommissionen, kan være ganske heldig. Der er ikke Tvivl om, at hvis man sammensatte en rent parlamentarisk Kommission, maatte denne hidkalde de samme Mænd som sagkyndige, og den Indflydelse, Embedsmænd faa i en saadan Kommission, faa de ingenlunde derved, at de ere Medlemmer og kunne stemme, thi de ere saa faa, at de kunne overstemmes, den faa de selvfølgelig i Kraft af deres Fagkundskab, og den ville de altid faa i Kommissionen, enten de ere Medlemmer eller tilkaldte sagkyndige, saa derpaa lægger jeg ikke megen Vægt. Derimod er der et andet Punkt, som Rigsdagen ikke vil faa umiddelbar Indflydelse paa, som jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister, og det er ved Valget af Formand at tage i Betænkning, at det vil være meget uheldigt over for den offentlige Mening, hvis denne Kommission skal ledes af en af de Mænd, hvis Virksomhed og Stilling det for Kommissionen i særlig Gad drejer sig om at kritisere, ikke fordi jeg tror, at nogen af de Mænd, hvormed der kunde være Tale at ansætte i denne Stilling, vilde anvende sin Indflydelse paa utilbørlig Maade, men fordi jeg tror, at det vilde være det klogeste baade over for den paagældende selv og over for Sagen, at Kommissionens Ledelse blev betroet en Mand, som stod for saa vidt uden for det brændende Spørgsmaal vedrørende Statsbanedriftens Ledelse. I øvrigt kan jeg ikke sige, at jeg har saa væsentligt at indvende mod Kommissionens Sammensætning. I Toldkommissionen, som var sammensat paa ganske lignende Maade, arbejdedes der efter Omstændighederne godt, og man har jo ogsaa hørt ret almindelig Tilfredshed med den Virksomhed, Kommissionen udfoldede for at fremskaffe Oplysninger. Jeg tror, at hvis den foreslaaede Kommission forholdsvis vil bidrage lige saa meget til Oplysning af Statsbanedriftsspørgsmaalet, som Toldkommissionen bidrog til at oplyse Toldspørgsmaalet, maatte vi være glade. Men et helt andet Spørgsmaal er, om en Kommission overhovedet kan fremkalde store Resultater her. Jeg tillader mig meget at tvivle om det. Jeg indrømmer ganske vist, at for et Rigsdagsud-